

interesser for den erhvervsgruppe, hvortil den skattepligtige hører.“

§ 8.

I § 20, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 indsættes efter „rigsdagens“ ordene: „og folketingets“.

§ 9.

Bestemmelsen i § 21 i lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 affattes således:

„Stk. 1. Den i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 28, stk. 4, jfr. § 23, stk. 7, hjemlede adgang for vedkommende skatteråd til bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst skal for skatteåret 1954—55 også gælde tilfælde, hvor en skatteyder i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. november 1953 første gang har etableret eller overtaget en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf han stadig er indehaver. Nedsættelsen kan indrømmes, når skatteyderens økonomiske forhold efter skatterådets skøn taler derfor; herved vil det særlig være af betydning, om den pågældende i forbindelse med virksomhedens etablering eller overtagelse har måttet

påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham.

Stk. 2. Består virksomheden i land-, skov- eller havebrugsvirksomhed, skal nedsættelsen højst kunne udgøre et beløb svarende til 20 pct. af det beløb, hvormed den dokumenterede gæld pr. 1. januar 1954 overstiger 125 pct. af den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar, forsåvidt skatteyderen i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1954—55, har afdraget et så stort beløb på gælden. I modsat fald kan nedsættelsen kun andrage det afdragne beløb.

Stk. 3. Det må påses, at den dokumenterede gæld alene stammer fra overtagelsen af vedkommende virksomhed. Ingen skatteyder kan få en nedsættelse af indkomsten på mere end 3 000 kr.“

§ 10.

Stk. 1. Denne lov træder straks i kraft.

Stk. 2. Finansministeren bemyndiges til at lade lovbekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952 optrykke og bekendtgøre med de ændringer, som er en følge af nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 458 af 22. december 1939 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning og opkrævning af indkomst- og formueskat til staten indførtes der på visse punkter, hvor forholdene i særlig grad talte derfor, en række ændringer i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten. Bestemmelserne i loven af 22. december 1939, der kun havde gyldighed for skatteårene 1940—41 og 1941—42, er med visse ændringer og tilføjelser gentaget i en række love, senest lov nr. 420 af 17. december 1952, hvorved bestemmelsernes gyldighed er udstrakt til de efterfølgende skatteår, til og med skatteåret 1953—54. Ved lov nr. 517 af 19. december 1942, det vil sige fra og med skatteåret 1943—44, foretoges der imidlertid en opdeling af de pågældende bestemmelser således, at en del af disse blev gjort permanente indtil videre, medens andre, der særlig søgte deres begrundelse i de under krigen og besættelsen herskende økonomiske forhold, eller som dog ville kunne praktiseres ved et

enkelt års skatteligning uden nødvendige konsekvenser for de efterfølgende års ligninger, kun vedtoges som gældende for et enkelt skatteår ad gangen. Loven af 19. december 1942 med senere tilkomne ændringer og tilføjelser er for de senere skatteår optrykt ved lovbekendtgørelse, sidst ved bekendtgørelse nr. 435 af 19. december 1952, der er taget som udgangspunkt for nærværende lovforslag.

Da de særlige konjunkturforslag, der har motiveret en del af lovens midlertidige bestemmelser, fremdeles gør sig gældende, og da andre af disse ligesom de permanente bestemmelser må betragtes som en foreløbig løsning af problemer, der skal løses ved revisionen af skattelovgivningen, er de midlertidige bestemmelser i lovbekendtgørelsen af 19. december 1952, nemlig §§ 4—8, 10—12, 16 og 21 foreslået opretholdt som gældende også ved ligningen for skatteåret 1954—55, forsåvidt angår §§ 4, 5 og 21 dog med visse ændringer.

Ved bestemmelsen i lovens § 5, der blev indført